



У Х В А Л А
ДРУГОЇ КОЛЕГІЇ СУДДІВ
ПЕРШОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Пащенко Костянтина Сергійовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) частини восьмої статті 249, частини третьої статті 273 Кодексу адміністративного судочинства України

м. К и ї в
30 серпня 2018 року
№ 241-2(I)/2018

Справа № 3-262/2018(3615/18)

Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України у складі:

Мельника Миколи Івановича – головуючого, доповідача,
Саса Сергія Володимировича,
Шевчука Станіслава Володимировича,

розглянула питання щодо відкриття конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Пащенко Костянтина Сергійовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) частини восьмої статті 249, частини третьої статті 273 Кодексу адміністративного судочинства України.

Заслухавши суддю-доповідача Мельника М.І. та дослідивши матеріали справи, Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України

у с т а н о в и л а :

1. Пащенко К.С. звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням перевірити на відповідність статтям 126, 131 Конституції України (конституційність) частину восьму статті 249 Кодексу адміністративного судочинства України (далі – Кодекс), статті 8 Основного Закону України – частину третю статті 273 Кодексу.

Із аналізу конституційної скарги та долучених до неї матеріалів випливає, що 13 листопада 2017 року народний депутат України Корнацький А.О. звернувся до окружного адміністративного суду міста Києва з адміністративним позовом до Центральної виборчої комісії (далі – Комісія), Голови Комісії Охендовського М.В. про визнання протиправною бездіяльності щодо нерозгляду по суті пропозиції, викладеної у його депутатському зверненні до Комісії щодо невідкладного розгляду на її засіданні пропозиції скасувати постанову Комісії „Про Порядок призначення перших виборів депутатів сільських, селищних, міських рад об’єднаних територіальних громад та відповідних сільських, селищних, міських голів“ від 12 лютого 2016 року № 32 зі змінами; зобов’язання Комісії розглянути по суті пропозицію, викладену в депутатському зверненні Корнацького А.О. до Комісії щодо невідкладного розгляду на її засіданні пропозиції скасувати вказану постанову і надати Корнацькому А.О. вмотивовану відповідь про результати такого розгляду.

Окружний адміністративний суд міста Києва у складі колегії суддів Шейко Т.І., Пащенко К.С., Чудак О.М. ухвалою від 24 січня 2018 року адміністративну справу за позовом Корнацького А.О. до Комісії, Голови Комісії Охендовського М.В. про визнання протиправною бездіяльності, зобов’язання вчинити дії передав до Київського апеляційного адміністративного суду для розгляду за підсудністю, встановленою частиною другою статті 22 Кодексу. У цій ухвалі окружного адміністративного суду міста Києва зазначено, що „нормами Кодексу

адміністративного судочинства України в редакції Закону України № 2147–VIII від 3 жовтня 2017 року не встановлено повноважень Окружному адміністративному суду міста Києва як суду першої інстанції вирішувати адміністративні справи щодо будь-яких спорів до Центральної виборчої комісії“.

Київський апеляційний адміністративний суд ухвалою від 13 березня 2018 року, постановленою ним як судом першої інстанції, вказану адміністративну справу передав на розгляд до окружного адміністративного суду міста Києва для розгляду за підсудністю, встановленою частиною першою статті 27 Кодексу. У цій ухвалі Київський апеляційний адміністративний суд зазначив, що відповідно до частини третьої статті 273 Кодексу рішення, дії або бездіяльність Комісії щодо встановлення нею результатів виборів чи всеукраїнського референдуму оскаржуються до Верховного Суду. Усі інші рішення, дії або бездіяльність Комісії, члена Комісії, прийняті у межах виборчого процесу, оскаржуються до Київського апеляційного адміністративного суду. При цьому Київський апеляційний адміністративний суд встановив, що позов Корнацького А.О. до Комісії, Голови Комісії Охендовського М.В. про визнання протиправною бездіяльності, зобов'язання вчинити дії поданий поза межами виборчого процесу, та вказав, що „позивачем оскаржується бездіяльність відповідачів щодо не розгляду його звернень відповідно до Закону України „Про статус народного депутата України“. Відтак, дана справа не підсудна Київському апеляційному адміністративному суду як суду першої інстанції“.

Верховний Суд постановою від 18 квітня 2018 року апеляційну скаргу Комісії залишив без задоволення, а ухвалу Київського апеляційного адміністративного суду від 13 березня 2018 року – без змін. У вказаній постанові Верховний Суд зазначив, що у Київського апеляційного адміністративного суду були визначені Кодексом підстави для передачі адміністративної справи на розгляд окружного адміністративного суду міста Києва.

На думку автора клопотання, частина третя статті 273 Кодексу не відповідає статті 8 Конституції України, „оскільки порушує принцип верховенства права (правову визначеність та передбачуваність законодавства), який визнається і діє в Україні“.

Верховний Суд 18 квітня 2018 року відповідно до частини восьмої статті 249 Кодексу постановив окрему ухвалу, якою повідомив окружний адміністративний суд міста Києва про допущені ним порушення норм процесуального права при постановленні ухвали від 24 січня 2018 року для вжиття заходів щодо усунення причин та умов, які сприяли цим порушенням.

Пащенко К.С. вважає, що частина восьма статті 249 Кодексу не відповідає статтям 126, 131 Конституції України, „оскільки, по-перше, порушує гарантії незалежності і недоторканості судді, по-друге, застосування окремої ухвали судом вищої інстанції щодо суду (судді, колегії суддів) нижчої інстанції є впливом на суддю, що прямо заборонено вказаною нормою Конституції України, по-третє, порушує гарантію неможливості притягнення судді до відповідальності за ухвалення ним судового рішення, по-четверте, порушує встановлений Конституцією України порядок притягнення судді до відповідальності, так як суб'єктом такого притягнення є Вища рада правосуддя, а не суд вищої інстанції, та, відповідно, така процедура передбачає окремий алгоритм дій, зокрема, наявність відповідної скарги на суддю, що може бути підставою для відкриття дисциплінарного провадження щодо нього, а не здійснення дисциплінарного провадження за межами встановленої процедури шляхом винесення окремої ухвали“.

2. Вирішуючи питання щодо відкриття конституційного провадження у справі, Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України виходить із такого.

2.1. Відповідно до статті 151¹ Конституції України Конституційний Суд України вирішує питання про відповідність Конституції України (конституційність) закону України за конституційною скаргою особи, яка

вважає, що застосований в остаточному судовому рішенні в її справі закон України суперечить Конституції України. Конституційна скарга може бути подана в разі, якщо всі інші національні засоби юридичного захисту вичерпано. Згідно із частиною першою статті 56 Закону України „Про Конституційний Суд України“ суб’єктом права на конституційну скаргу є особа, яка вважає, що застосований в остаточному судовому рішенні в її справі закон України (його окремі положення) суперечить Конституції України.

Пащенко К.С. стверджує, що „саме вказані постанови та окрема ухвала Верховного Суду від 18.04.2018 у справі № 826/14565/17 є остаточними судовими рішеннями у справі суб’єкта права на конституційну скаргу, в якому застосовано Кодекс адміністративного судочинства України (ст. 249 та ст. 273)“.

З аналізу доданих до конституційної скарги копій судових рішень вбачається, що частина третя статті 273 Кодексу застосована в постанові Верховного Суду від 18 квітня 2018 року у справі за позовом Корнацького А.О. до Комісії, Голови Комісії Охендовського М.В. про визнання протиправною бездіяльності, зобов’язання вчинити дії. Пащенко К.С. не був стороною у цій адміністративній справі, а як суддя окружного адміністративного суду міста Києва у складі колегії суддів розглядав цю справу.

Частина восьма статті 249 Кодексу застосована в окремій ухвалі Верховного Суду від 18 квітня 2018 року, якою Верховний Суд повідомив окружний адміністративний суд міста Києва, до складу колегії суддів якого входив автор клопотання, про допущені окружним адміністративним судом міста Києва порушення норм процесуального права при постановленні ухвали від 24 січня 2018 року для вжиття заходів щодо усунення причин та умов, які сприяли цим порушенням. При цьому зазначена ухвала Верховного Суду постановлена в адміністративній справі за позовом Корнацького А.О. до Комісії, Голови Комісії Охендовського М.В. про визнання протиправною

бездіяльності, зобов'язання вчинити дії, в якій автор клопотання не був стороною.

Отже, конституційна скарга не відповідає вимогам частини першої статті 56 Закону України „Про Конституційний Суд України“, що є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі в цій частині за пунктом 1 статті 62 цього Закону – звернення до Конституційного Суду України неналежним суб'єктом.

2.2. Згідно із Законом України „Про Конституційний Суд України“ у конституційній скарзі зазначаються конкретні положення закону України, які належить перевірити на відповідність Конституції України, та конкретні положення Конституції України, на відповідність яким належить перевірити закон України, а також обґрунтування тверджень щодо неконституційності закону України (його окремих положень) із зазначенням того, яке з гарантованих Конституцією України прав людини, на думку суб'єкта права на конституційну скаргу, зазнало порушення внаслідок застосування закону; відомості про документи і матеріали, на які посилається суб'єкт права на конституційну скаргу, із наданням копій цих документів і матеріалів; перелік документів і матеріалів, що додаються (пункти 5, 6, 7, 8 частини другої статті 55); конституційна скарга вважається прийнятною, зокрема, за умов її відповідності вимогам, передбаченим статтями 55, 56 цього закону (абзац перший частини першої статті 77).

Зі змісту конституційної скарги вбачається, що Пащенко К.С. не зазначив конкретних положень Конституції України, на відповідність яким належить перевірити частину восьму статті 249 Кодексу, та не вказав, яке з гарантованих Конституцією України прав людини було порушено внаслідок застосування цієї статті, адже, звертаючись з проханням вирішити питання про відповідність Конституції України частини восьмої статті 249 Кодексу, автор клопотання стверджує про її невідповідність статтям 126, 131 Основного Закону України в цілому. При цьому стаття 126 Конституції

України складається з восьми частин, стаття 131 Основного Закону України – з десяти частин. У конституційній скарзі Пашенко К.С. наводить частини першу, другу, четверту статті 126 та частину першу статті 131 Конституції України, які не стосуються безпосередньо прав людини, а передбачають гарантії забезпечення незалежності і недоторканності суддів, врегульовують повноваження Вищої ради правосуддя.

Стверджуючи про неконституційність частини третьої статті 273 Кодексу, автор клопотання обмежився відтворенням змісту положень статті 8 Конституції України, частини третьої статті 273 Кодексу, статті 17 Закону України „Про виконання рішень та застосування практики Європейського суду з прав людини“, Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод 1950 року, цитуванням рішень Конституційного Суду України, Європейського суду з прав людини. Проте цитування приписів Конституції України, наведення змісту положень законів, інших нормативно-правових актів, а також посилання на юридичні позиції Конституційного Суду України без аргументації невідповідності Конституції України оспорюваних положень закону не є обґрунтуванням тверджень щодо їх неконституційності (ухвали Конституційного Суду України від 27 грудня 2011 року № 66-у/2011, від 8 липня 2015 року № 29-у/2015, від 21 грудня 2017 року № 13-у/2017, ухвали Великої палати Конституційного Суду України від 24 травня 2018 року № 23-у/2018, від 24 травня 2018 року № 24-у/2018, від 31 травня 2018 року № 27-у/2018, від 7 червня 2018 року № 34-у/2018).

Таким чином, у конституційній скарзі не наведено обґрунтування тверджень щодо невідповідності частини восьмої статті 249 Кодексу статтям 126, 131 Конституції України, частини третьої статті 273 Кодексу – статті 8 Основного Закону України.

Крім того, Пашенко К.С. не надав копій усіх документів і матеріалів, на які він посилається, а також не вказав їх у переліку документів і матеріалів, що додаються до конституційної скарги.

Отже, конституційна скарга не відповідає вимогам пунктів 5, 6, 7, 8 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“, що є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктом 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

Враховуючи викладене та керуючись статтями 147, 150, 151¹, 153 Конституції України, на підставі статей 7, 32, 37, 50, 55, 56, 58, 61, 62, 77, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“, відповідно до § 45, § 56 Регламенту Конституційного Суду України Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України

у х в а л и л а:

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Паценка Костянтина Сергійовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) частини восьмої статті 249, частини третьої статті 273 Кодексу адміністративного судочинства України на підставі пунктів 1, 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – звернення до Конституційного Суду України неналежним суб’єктом; неприйнятність конституційної скарги.

2. Ця Ухвала є остаточною.

**ДРУГА КОЛЕГІЯ СУДДІВ ПЕРШОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**